

Streszczenia

OLGA I. KUKUSZKINA, JELENA L. GONCZAROWA

„Punkt początkowy” nowych możliwości słuchowych i spontanicznego rozwoju mowy u dziecka po wszczepieniu implantu ślimakowego

STRESZCZENIE: W rehabilitacji psychologiczno-pedagogicznej dziecka po implantacji ślimakowej kwestią kluczową jest ustalenie „punktu początkowego” rozwoju jego nowych możliwości słuchowych i rozwoju mowy. W artykule podjęto próbę jego określenia. Zdefiniowanie „punktu początkowego” zależy od sposobu rozumienia rozwoju wczesnych możliwości słuchowych. Autorki przedstawiły podejście do psychologiczno-pedagogicznej rehabilitacji dziecka z wszczepionym implantem ślimakowym, odwołując się do normalnego rozwoju słuchu i mowy w kontekście rozwoju kontaktu emocjonalnego dziecka z rodzicami i bliskimi oraz występujących w nim utrudnień. Zgodnie z tym podejściem, „punktem początkowym” jest ponowne nawiązanie dialogu emocjonalnego z rodziną, na nowych podstawach sensorycznych. Tak określony „punkt początkowy” dotyczy różnych grup dzieci z wszczepionym implantem ślimakowym. Wyjątek stanowią te, które utraciły słuch i nie utrzymały kontaktu emocjonalnego z najbliższymi. „Punktem początkowym” w tym przypadku jest etap rozwoju, na którym kontakt z otoczeniem oparty na normalnych podstawach sensorycznych zaczął się pogarszać.

SŁOWA KLUCZOWE: dziecko, głuchota, utrata słuchu, implantacja ślimakowa, rehabilitacja, normalna ontogeneza, dialog emocjonalny

ALBINA I. SATAJEWĄ

Wstępny etap rehabilitacji dziecka po implantacji ślimakowej Cztery fazy pracy surdopedagoga

STRESZCZENIE: Artykuł dotyczy początkowego etapu rehabilitacji dziecka po przeprowadzeniu u niego implantacji ślimakowej. Po raz pierwszy wyodrębniono cztery sesje zajęć z surdopedagogiem na początkowym etapie rehabilitacji, uwzględniając ich cele, treść, wskaźniki świadczące o zakończeniu każdej z sesji oraz całego etapu.

SŁOWA KLUCZOWE: dziecko, głuchota, utrata słuchu, implantacja ślimakowa, dialog i współdziałanie emocjonalne w terapii, rozumienie mowy, spontaniczny rozwój mowy

MARIA R. CHAJDARPASZYCZ, ALBINA I. SATAJEWA

Dzieci w wieku szkolnym po wszczępieniu implantu ślimakowego Cztery historie rozwoju

STRESZCZENIE: W artykule przedstawiono udane i nieudane warianty rozwoju dzieci po przeprowadzonej implantacji ślimakowej. Na podstawie konkretnych przypadków zaprezentowano znaczącą skalę różnic w rozwoju dzieci: od osiągnięcia wysokiego wskaźnika dla grupy wiekowej i możliwości uczenia się na równych zasadach w normalnej szkole, ze słyszącymi rówieśnikami, do poważnego opóźnienia w rozwoju względem nie tylko swojej grupy wiekowej dzieci słyszących, ale również dzieci głuchych w tym samym wieku objętych kształceniem w warunkach specjalistycznych. Wykazano, że niedokończenie początkowego etapu rehabilitacji po wszczępieniu implantu ślimakowego czyni niemożliwym rozwój dziecka jako dziecka słyszącego oraz jego pełnowartościową socjalizację.

SŁOWA KLUCZOWE: dziecko, głuchota, utrata słuchu, implantacja ślimakowa, początkowy etap rehabilitacji, naturalny rozwój mowy i komunikacji, aktualny poziom rozwoju, norma wiekowa

KATARZYNA PLUTECKA

Metody kształtowania mowy u dzieci niesłyszących Przegląd stanowisk

STRESZCZENIE: Artykuł został skoncentrowany wokół teoretycznego ujęcia przeglądu literatury przedmiotu na temat istoty i uwarunkowań sprawności komunikacyjnej dzieci niesłyszących. Głównym celem opracowania jest ukazanie kierunków pożądaných zmian wynikających nie tylko ze stosowania wybranej metody, ale także sposobu podejścia do problemu. Aktualnie dominuje pogląd, że najlepsze efekty nauczania i rehabilitacji dzieci niesłyszące osiągają wówczas, gdy w proces porozumiewania się są włączone różne kody komunikowania się, czyli nie tylko mowa, ale także kody manualne, jak fonogesty, daktylografia, znaki ideograficzne języka migowego.

SŁOWA KLUCZOWE: prawność komunikacyjna, metody kształtowania mowy, dziecko niesłyszące

ANNA WALAWSKA-HRYCEK, EWA KRZYSTANEK

Anatomia funkcjonalna ośrodkowego układu nerwowego cz.2

STRESZCZENIE: Struktury podkorowe tworzą środkowe piętro ośrodkowego układu nerwowego. Budują układy, które są pewnego rodzaju bazą realizacji zamierzonych zadań, we współpracy z ośrodkami korowymi. Układ pozapiramidowy poprzez nieuświadamiany wpływ na rozkład napięcia mięśniowego i kontrolę współruchów zapewnia koordynację i płynność ruchową. Jednak dopiero współpraca z układem piramidowym i mózdzkiem umożliwia świadome wykonywanie zaplanowanych zadań celowych. Struktury istoty szarej zaangażowane w kontrolę zachowań motywacyjno-popędowych, procesy pamięciowe i uczenie się tworzą układ limbiczny. Wzgórze, które ma połączenia z układem pozapiramidowym i limbicznym, jest największą stacją przekaźnikową informacji czuciowych. Podwzgórze zapewnia dostosowanie organizmu do zmiennych warunków zewnętrznych, dzięki licznym

chemoreceptorom jąder istoty szarej, oraz równowagę wewnętrzną, harmonię płynów ustrojowych, poprzez wykorzystanie an antagonizmu ośrodków w nim położonych.

SŁOWA KLUCZOWE: układ pozapiramidowy, jądra podstawne, międzymózgowie, układ autonomiczny

TOMASZ NOWAK

W kręgu neurolingwistycznych modeli percepcji języka i mowy Wybrane propozycje i wstępne interpretacje

STRESZCZENIE: Celem opracowania jest przybliżenie ewolucji modeli neurolingwistycznych. Artykuł ma charakter przeglądowy i podsumowujący. Autor przedstawia modele tradycyjne i współczesne, a następnie zastanawia się nad językoznawczymi interpretacjami wyników neurologicznych eksperymentów.

SŁOWA KLUCZOWE: neurolingwistyka, model przetwarzania, funkcja językowa, sieć neuronalna

TOMASZ NOWAK

Przetwarzanie języka/mowy w umyśle/mózgu na tle wyników wybranych eksperymentów neurolingwistycznych

STRESZCZENIE: Autor przybliży w artykule nowoczesne badania neurolingwistyczne. Artykuł ma charakter przeglądowy i podsumowujący. Na końcu autor zamieszcza katalog korelacji między funkcjami językowymi a sieciami neuronalnymi, a także obszerną bibliografię, zawierającą wybrane publikacje z zakresu neurolingwistyki.

SŁOWA KLUCZOWE: neurolingwistyka, eksperyment, funkcja językowa, sieć neuronalna

JOANNA SIUDA, MAJA PATALONG-OGIEWA, GRZEGORZ OPALA

Zanik pamięci epizodycznej oraz krótkotrwałej jako wyznacznik ryzyka rozwoju demencji u pacjentów z łagodnymi zaburzeniami poznawczymi Wyniki czteroletniego badania obserwacyjnego

STRESZCZENIE: Łagodne zaburzenia poznawcze (ŁZP) są czynnikiem ryzyka rozwoju otępienia. Wczesne osłabienie pamięci epizodycznej w ŁZP uważa się za czynnik predykcyjny rozwoju otępienia. Celem autorów była ocena przydatności wstępnych wyników testów pamięci w szacowaniu ryzyka rozwoju otępienia u chorych z ŁZP. Badaniem objęto 55 osób z ŁZP i 44 osoby w grupie kontrolnej, obserwowane przez cztery lata, z coroczną oceną funkcji poznawczych: MMSE, test uczenia się 15 słów Rey'a, test figury Rey-Osterreith, test łączenia punktów i test seryjnego odejmowania siódemek. ŁZP rozpoznawano zgodnie z kryteriami Petersena, a otępienie według kryteriów DSM-IV. Analiza wariancji wykazała istotną różnicę w wynikach wszystkich testów pomiędzy grupą ŁZP a kontrolną ($p < 0,05$). Wyjściowe wyniki testów w grupie chorych z ŁZP i otępieniem były istotnie gorsze niż w grupie ze stabilnymi zaburzeniami. Nosicielstwo APOE4 występowało istotnie częściej w grupie ŁZP niż w kontrolnej i miało istotny wpływ na rozwój otępienia ($p = 0,0022$). Wykazano, że istotne upośledzenie pamięci epizodycznej oraz operacyjnej stwierdzone w pierwszych badaniach osób z ŁZP wskazuje na wysokie ryzyko rozwoju otępienia.

SŁOWA KLUCZOWE: pamięć, łagodne zaburzenia poznawcze, otępienie

AGNIESZKA GORZKOWSKA, MAJA PATALONG-OGIEWA

Znaczenie badania neuropsychologicznego w diagnozie pacjenta z otępieniem

STRESZCZENIE: Częstość występowania otępienia rośnie we współczesnym społeczeństwie. Najwięcej przypadków stanowi choroba Alzheimera. Jednym z najważniejszych elementów w procesie jej wczesnej diagnostyki jest badanie neuropsychologiczne. W artykule omówiono podstawowe zagadnienia dotyczące przeprowadzania i interpretacji oceny neuropsychologicznej u chorego z otępieniem.

SŁOWA KLUCZOWE: choroba Alzheimera, badanie neuropsychologiczne

JOLANTA PANASIUK

Zespół dezintegracyjny w diagnozie i terapii logopedycznej

STRESZCZENIE: Zaburzenia mowy, ujęte w literaturze logopedycznej w ramy teoretycznych modeli, w praktyce klinicznej mogą ujawniać się jako zróżnicowane spektra objawów, dalekie od modelowych opisów. W wielu przypadkach logopeda wykrywa sprzężone trudności wynikające z nakładających się patomechanizmów. Znaczny stopień komplikacji objawów wynika najczęściej z zaburzeń w przebiegu złożonych zespołów chorobowych wieku rozwojowego. Wnioskowanie o neurobiologicznych mechanizmach trudności w mówieniu w kontekście wciąż rozwijającego się mózgu, a także innych układów organizmu, jest zadaniem bardzo trudnym. W artykule zaprezentowano specyfikę dziecięcych zaburzeń dezintegracyjnych klasyfikowanych w obrębie spektrum zaburzeń autystycznych. Ze względu na obraz kliniczny i dynamikę objawów zaburzenia dezintegracyjne są różnicowane z pozostałymi całościowymi zaburzeniami rozwojowymi i wymagają osobnych procedur logopedycznych. Na przykładzie studium przypadku dwudziestojednoletniego pacjenta zaprezentowano postępowanie diagnostyczno-terapeutyczne w tym zaburzeniu.

SŁOWA KLUCZOWE: całościowe zaburzenia rozwojowe, spektrum autystyczne, zespół Hellera, psychoza dezintegracyjna, demencja rozwojowa, otępienie czołowo-skroniowe, mutyzm akinetyczny

KATARZYNA KACZOROWSKA-BRAY

Współczynnik nasycenia składnią w badaniu złożoności gramatycznej wypowiedzi dzieci z niepełnosprawnością intelektualną

STRESZCZENIE: Osoby z niepełnosprawnością intelektualną stanowią istotną liczebnie część populacji, w przypadku której stwierdza się obecność znaczących zaburzeń w komunikacji językowej. W charakterystyce ich możliwości komunikacyjnych podkreśla się m.in. stwierdzane trudności w tworzeniu dłuższych tekstów. W artykule wskazano możliwość wykorzystania współczynnika nasycenia składnią, który pozwala na określenie stopnia złożoności gramatycznej tekstów, w opisie umiejętności językowych dzieci z niepełnosprawnością intelektualną.

SŁOWA KLUCZOWE: niepełnosprawność intelektualna, związki wyrazowe, współczynnik nasycenia składnią

DAWID LARYSZ, AGNIESZKA ROŻEK

Nieprawidłowa budowa aparatu mowy oraz opóźniony rozwój mowy u dzieci z izolowanymi postaciami kraniosynostoz

STRESZCZENIE: Kraniosynostoza jest wadą wrodzoną polegającą na przedwczesnym zarośnięciu jednego, dwóch lub większej liczby szwów czaszkowych, prowadzącą do nieprawidłowej budowy całej czaszki. Izolowane kraniosynostozy mogą skutkować zaburzeniami rozwoju psychoruchowego, w tym również nieprawidłowościami w zakresie rozwoju mowy. Autorzy przeprowadzili badanie neurologicopedyczne w grupie 124 dzieci w wieku od 3 do 59 miesięcy. W 58,87% przypadków stwierdzono występowanie zaburzeń mowy o złożonej etiologii. Konieczne są dalsze badania dotyczące rozwoju funkcji mowy u dzieci w wieku szkolnym z kraniosynostozami.

SŁOWA KLUCZOWE: kraniosynostoza, szwy czaszkowe, zaburzenia mowy, zaburzenia neurorozwojowe

OLGA PRZYBYŁA

Zaburzenie rozwoju koordynacji – dyspraksja Przegląd badań

STRESZCZENIE: Wpisana w filogenetyczny rozwój potrzeba szybkiego reagowania na bodźce wiąże się z wykształceniem zróżnicowanych układów przetwarzania informacji. Stan dojrzałości struktur ośrodkowo-obwodowych określa poziom procesów rozwoju koordynacji oraz kulturowego uczenia się. Rozwój osobniczy (ontogenetyczny) układu nerwowego u człowieka odbywa się etapowo i jest rozłożony w czasie. Prowadzi do przekształcania powstających struktur w coraz bardziej złożone układy. Wyniki dostarczają dowodów na wielomiejscowe zmiany w połączeniach mózgu u osób z zaburzeniem rozwoju koordynacji. W pracy skoncentrowano się także na koncepcji pętli korowo-podkorowych oraz mózdzku dla funkcji motorycznych, emocjonalnych i poznawczych.

SŁOWA KLUCZOWE: zaburzenie rozwoju koordynacji (dyspraksja), procesy przetwarzania sensorycznego, zaburzenia neurorozwojowe; pętle korowo-podkorowe, funkcje motoryczne

WOJCIECH JAGIEŁOWICZ

Płynność wypowiedzi publicystycznej w telewizyjnym dyskursie medialnym Wstępne analizy

STRESZCZENIE: W artykule przedstawiono wyniki wstępnych analiz płynności wypowiedzi publicystycznych, uwzględniając specyfikę dyskursu medialnego i jej możliwy wpływ na wypowiadających się dziennikarzy. Otrzymane rezultaty pozwalają opisać ilościowe i jakościowe różnice w niepłynności wypowiedzi transmitowanych „na żywo”.

SŁOWA KLUCZOWE: płynność wypowiedzi, tempo wypowiedzi, pauza, dyskurs medialny

MAŁGORZATA WARYSZAK

Ocena płynności mówienia Wezwanie do dialogu logopedów z inżynierami

STRESZCZENIE: W artykule zwrócono uwagę na potrzebę zwiększenia współpracy między logopedami i specjalistami o wykształceniu technicznym na polu oceny nie płynności mówienia. Autorka omówiła specyficzne umiejętności przedstawicieli obu grup oraz zaakcentowała ich odmienne potrzeby i tradycje badawcze. Sformułowała również praktyczne wskazówki dotyczące tego, w jaki sposób wypracować porozumienie dla osiągnięcia wspólnego celu, jakim jest rzetelna, szybka i zobiektywizowana ocena nie płynności mówienia.

SŁOWA KLUCZOWE: logopedzi, inżynierowie, współpraca, dialog, nie płynność mówienia

URSZULA JĘCZEŃ, SYLWIA KRUPA

Wady wymowy oraz trudności w czytaniu i pisaniu u dorosłych z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym

STRESZCZENIE: Podstawę przedstawionej w artykule analizy stanowią badania przeprowadzone przez jedną z autorek artykułu w siedmioosobowej grupie dorosłych upośledzonych umysłowo. Dla osób badanych zostały przygotowane trzy zadania. W pierwszym z nich ewaluacji poddano motorykę narządów mowy. Istotą drugiego zadania była ocena sprawności artykulacyjnej. Wykorzystano w nim kwestionariusz do badania wymowy, składający się ze stu obrazków, wykonany na potrzeby badań przez Sylwię Krupę. Nazwy przedstawionych na obrazkach obiektów pozwoliły zbadać artykulację wszystkich głosek, w każdej z możliwych pozycji w wyrazie. Ostatnią część badania – zadanie trzecie – stanowiła ocena trudności w czytaniu i pisaniu rozpatrywana wieloaspektowo. Zebrane empiria dały także możliwość, aby podjąć próbę odpowiedzi na pytanie, czy pośród problemów osób z niepełnosprawnością intelektualną istnieje związek pomiędzy trudnościami artykulacyjnymi a błędami pojawiającymi się w czytaniu i pisaniu.

SŁOWA KLUCZOWE: wady wymowy, trudności w czytaniu i pisaniu, niepełnosprawność intelektualna w stopniu umiarkowanym

ANNA CZYŻ

Subiektywna ocena poprawy jakości odbioru sygnałów akustycznych u pacjenta ze ślimakowym uszkodzeniem narządu słuchu po zastosowaniu specjalistycznych sprzętów protetycznych Studium przypadku

STRESZCZENIE: Artykuł jest poświęcony ocenie jakości odbioru sygnałów akustycznych oraz możliwości komunikacyjnych osoby z odbiorczym ślimakowym głębokim obustronnym uszkodzeniem słuchu, zmieniającej rodzaj protezy w odpowiedzi na głęboki niedosłuch i chęć polepszenia jakości odbioru dźwięków. Ocena posłużyła do porównania satysfakcji słuchowej użytkownika obu rodzajów urządzeń – aparatów słuchowych oraz systemu implantu ślimakowego, który zastosowano, by zapobiec deprywacji w wyniku niedostymulowania drogi słuchowej.

SŁOWA KLUCZOWE: aparat słuchowy, implant ślimakowy, rezultaty słuchowe, protetyka słuchu

ALEKSANDRA STRACH-SĄCZEWSKA

Nawracające porażenie nerwu twarzowego w przebiegu zespołu Melkerssona-Rosenthala Studium przypadku

STRESZCZENIE: W artykule przedstawiono przykład rzadkiego schorzenia dotyczącego naprzemiennego porażenia nerwu twarzowego w zespole Melkerssona-Rosenthala. Pierwszy opis tej jednostki chorobowej powstał w 1928 roku, kiedy to Ernst G. Melkersson zaobserwował schorzenie charakteryzujące się nawracającym obrzękiem warg i porażeniem nerwu twarzowego. Następnie Curt Rosenthal, w 1931 roku, do fundamentalnych cech zespołu dodał pobrużdżony język. Niesatysfakcjonujące wyniki leczenia nakłaniają do poszukiwań interdyscyplinarnej rehabilitacji, która mogłaby polepszyć funkcjonowanie chorych, poprawić estetykę wyglądu oraz udoskonalić rezultaty leczenia. Jak się okazuje, najkorzystniejsze usprawnianie pacjenta przynosi metoda PNF – proprioceptywne nerwowo-mięśniowe torowanie, wraz z terapią neurologopedyczną.

SŁOWA KLUCZOWE: obrzęk, porażenie, nerw twarzowy, język pobrużdżony, zespół Melkerssona-Rosenthala, terapia neurologopedyczna, metoda PNF

TOMASZ LUDYGA, MIŁOŻ GOŁYSZNY, ALEKSANDRA STRACH-SĄCZEWSKA,
TATIANA LEWICKA, JOANNA SIUDA

Postać rzutowo-remisyjna stwardnienia rozsianego o ostrym przebiegu klinicznym Opis przypadku

STRESZCZENIE: Mimo znacznej różnorodności objawów stwardnienia rozsianego (SM, *sclerosis multiplex*) w większości przypadków przebieg choroby jest dość typowy. Przykład przedstawiony w artykule, tj. przypadek chorego z SM o ostrym przebiegu klinicznym z dodatkowymi zaburzeniami o charakterze depresji, uświadczenia, w jaki sposób należy postępować z pacjentem, oraz daje obraz indywidualnego podejścia do każdego pacjenta. Intensywna i prawidłowo przeprowadzona rehabilitacja oraz leczenie mogą przynieść znakomitą poprawę stanu zdrowia pacjenta.

SŁOWA KLUCZOWE: stwardnienie rozsiane, objawy kliniczne, ostry przebieg kliniczny

MIŁOŻ GOŁYSZNY, TOMASZ LUDYGA, ALEKSANDRA STRACH-SĄCZEWSKA,
TATIANA LEWICKA, JOANNA SIUDA

Syndrom obcej ręki jako następstwo ukrwotoczenia udaru niedokrwienego w obrębie prawej półkuli mózgu Opis przypadku

STRESZCZENIE: Zespół obcej ręki (AHS, *alien hand syndrome*) należy do stosunkowo rzadko występujących zaburzeń neurologicznych. Przyczyną AHS jest uszkodzenie prawej półkuli mózgu (np. w wyniku udaru mózgu). Kluczowym objawem jest triada: uczucie obcości ręki, ruchy awolucyjne, personifikacja kończyny. AHS współwystępuje z zespołem zaniedbywania (pomijania) stronnego, zaburzając nie tylko poczucie własności ciała, ale również komunikowanie się oraz pełne

postrzeganie środowiska zewnętrznego. Prowadzenie zindywidualizowanej terapii, łączącej metody rehabilitacji zarówno ruchowej, jak i neuropsychologiczno-logopedycznej, może wyzwolić mechanizmy neuroplastyczności niezbędne do poprawienia jakości życia pacjenta. W artykule przedstawiono opis przypadku siedemdziesięciosiedmioletniego chorego, u którego na podłożu udaru niedokrwienego prawej półkuli mózgu oraz jego wtórnego ukrwotoczenia wystąpiły objawy AHS.

SŁOWA KLUCZOWE: zespół obcej ręki, udar mózgu prawostronny, ukrwotoczenie udaru mózgu, terapia AHS, zespół pomijania stronnego

ANNA MICHALCZYK

Opóźniony rozwój mowy i jego wpływ na rozwój dziecka Studium przypadku chłopca z ryzykiem dysleksji

STRESZCZENIE: Duży nacisk kładzie się obecnie na szeroko rozumianą profilaktykę zdrowotną. Równie istotna, choć wciąż jeszcze mniej powszechna jest profilaktyka logopedyczna. W życiu współczesnego człowieka dominuje kultura obrazkowa, która dostarcza wciąż nowych bodźców wzrokowych, pochodzących chociażby z komputera, telewizji, szyldów reklamowych czy wszechobecnych emotikonów. Coraz wyraźniej skraca się czas rozmów dzieci z rodzicami na rzecz długich godzin spędzanych wspólnie przed telewizorem czy komputerem. Rezultatem takiego stanu rzeczy są liczne problemy w nabywaniu systemu językowego. Artykuł jest studium przypadku chłopca z opóźnionym rozwojem mowy i ryzykiem dysleksji. W pierwszej części przedstawiono normy w zakresie rozwijania się mowy, a także terminologię zagadnień związanych z opóźnionym rozwojem mowy i dysleksją. Drugą część stanowi opis badania chłopca. W trzeciej zawarto propozycje działań terapeutycznych.

SŁOWA KLUCZOWE: rozwój mowy, dysleksja, opóźniony rozwój mowy, terapia zaburzeń mowy

OLGA PRZYBYŁA

Studium przypadku dziecka z zaburzeniami przetwarzania sensorycznego

STRESZCZENIE: Artykuł zawiera opis dziecka z zaburzeniami procesów przetwarzania sensorycznego. Metoda studium przypadku ma charakter analityczny. W etiologii zaburzeń procesów przetwarzania sensorycznego najczęściej wymienia się zaburzenia koordynacji i opóźnienia w dojrzałości struktur ośrodkowo-obwodowych. Jak potwierdzają obserwacje terapeutyczne, na uwagę zasługuje analiza uwagi słuchowej (selekcji i intensyfikacji przetwarzanych bodźców dźwiękowych) oraz kształcenie zdolności w zakresie koordynacji.

SŁOWA KLUCZOWE: zaburzenia procesów przetwarzania sensorycznego; rozwojowe zaburzenia koordynacji, zaburzenia centralnych procesów przetwarzania słuchowego; zaburzenia neurorozwojowe; praksaoralna

ANNA ŻYWOT

Refleksje na temat terapii logopedycznej dziecka z podejrzeniem zespołu Landaua-Kleffnera

STRESZCZENIE: Autorka zawarła w artykule relację z przebiegu wieloletniej terapii logopedycznej chłopca z podejrzeniem zespołu Landaua-Kleffnera. Przedstawiła specyfikę funkcjonowania językowego charakteryzowanego dziecka oraz sposób pracy nad poprawą jego komunikowania się. Udowodniła,

że ani poważny stopień zaburzeń, ani późny wiek rozpoczęcia efektywnej terapii nie wykluczają możliwego progresu. Zwróciła również uwagę na to, że czynnikiem w ogromnej mierze przyczyniającym się do sukcesu terapeutycznego jest stała i systematyczna kontynuacja pracy nad rozwojem językowym dziecka przez rodziców w domu.

SŁOWA KLUCZOWE: zespół Landaua-Kleffnera, terapia mowy, padaczka, afazja motoryczna

MARTYNA POLCZYK

Praktyczna strona terapii neurologopedycznej osób dorosłych

STRESZCZENIE: Celem artykułu jest przedstawienie propozycji ćwiczeń, które warto wprowadzić podczas terapii neurologopedycznej osób dorosłych po incydentach neurologicznych. W terapii zwrócono uwagę na wiek i zainteresowania pacjentów, dzięki czemu stanie się ona bardziej efektywna.

SŁOWA KLUCZOWE: terapia neurologopedyczna, dorosły, afazja, dysartria